

Komandi partur:

Í komandi parti verður greitt frá ungum fiskimanni sum í 1923 ikki bar boð í bý. Í jólablaðnum 22. desember verður greitt frá eini ætt í Føroyum, har forfedrarnir fyri 150 árum síðani fóru til gongu úr Baffinslandi í Canada til Grønlands.

Lisa var framúr frásøgufólk

oyggj til Mikladals í ódnarveðri við doktaranum í hálvmyrkri. Tá ið teir komu til hús, nú liggur konan í andaleyppi. Nú kemur doktarin inn, og hann hyggur rundan um seg, ein neyðars lampa hongur undir loftinum.

Læknin var dani og var ein nokkso trivaligur maður. Bað geva sær gott kaffi og eina breyðflís við kjøti. Hann royndi at stappa niður í seg, meðan hetta neyðardýrið lá í andaleyppi. Og so bleiv lagt á borðið. Tá var hon so langt niðurkomin, at læknin tordi ikki at doyva hana. Hann bað teir frægestu menninar í bygðini koma at hjálpa sær. Petur uppi í Tungu, maður Marina, var annar maðurin, og Andrass í Útistovu var hin. Læknin setti á, spretti, og barnið kom í verðina í øllum góðum. Tað segði hann, tað hevði hann ikki væntað. Men hon kláraði tað, mamman. Hon segði fyri mær, at tað var í langa tíð, hon umsá seg at mæta Petur og Andrass, tí hon visti, at teir høvdu hildið henni, tá ið hon fœddi. Einaferð spurdi eg pápa um hetta. Hann vildi einki siga, hann bara græt. Hann segði bara, at so nógv kundi eitt menniskja halda út! Eg hugsaði tað við mær, nú gentan fylti 70 ár.

Dámdi ikki at skera

Marin kundi gera nógv, men ikki dámdi henni at skera. Tá ið tað kom til tað, so mátti maðurin hjálpa henni. Einaferð var ein kona har norðuri, sum hevði fingið ilt í bróstið. Tað var blivið sum tvey til støddar. So sigur hon soleiðis: “Nú heldur hon ikki út longur. Góði, gakk tú og sker hol á. Lat meg ikki síggja, meðan tú skerst. Eg skal leypa til, tá ið hol er komið á”. Og Petur setti knív-in á, har sum hann helt vera frægest. Hann segði, at hann hevði ikki sæð sovorðið. Hann hevði eina spølkumma og setti hana undir.

Mikladalur, her var eisini sjúkrahús

Stellu Poul. Marin bjargaði honum eygað

Poul Andreas, sonur Marina, og konan Poulina

Bæði blóð og materia komu út úr. Tað var tann ekta materia. Og so bleiv Marin við so spakuliga at strúka og strúka og strúka. Og tey fingi lekt hana.

Tað var einki við doyving. Og einki við at drepa bakteriurnar og alt hetta her. Marin hevði tað soleiðis, at hon mátti sita uppi yvir konuni og royna at vaska og halda sár-ið reint, so hvørt sum materian rann, so tað stóð nógv á henni. Í so máta var Petur ógvuliga hjálpsamur.

Sonurin somu evni

Ein sonur Marina var Poul Andreas. Tað segðist, at hann hevði nakað líknandi evni sum pápin. Jógván á Trøllanesi hevur greitt frá, tá ið Rosenmeyer Wolles á Trøllanesi datt oman í 1911 og breyt lærið. Tað vóru ikki líkindi hjá lækna at koma í oynna, so tað var Poul Andreas sum setti tað so væl saman aftur, at tá læknin kom var einki meira hjá honum at gera. Rosenmeyer kom seg fullkomiliga.

Hetta læknakynstur tykist at liggja í ættini. Abbasonur Poul Andreas, Jákup Petersen, er ein kendur lækni.

Poul Andreas hevur skrivað eina bók um ymisk viðurskifti í Mikladali, eisini um lækna-kynstur. Her skrivur hann millum annað:

Læknahjálp

Í 19. øld var tað ein kvinna, sum hevði sera

gott handalag at hjálpa sjúklingum. Hon var heilt ung, tá ið hon røktaði ein ringan tummilfingur hjá Katrin úti í Húsinum. So ein dag varð hol gjørt á, og út kom ein ónatúrliga stór rúgva av blóði, materiu og smá beinsplintur. Tá vildi mótið ganga frá hesi kvinnu, men Katrin, sum tá var heilt gomul, sigur: “Hvat nú? Lat renna! Lat renna!” Tá ernaðist tann yngra og fekk reinsað út og bundið um.

Fyrst í 1880 varð Absalon á Trøllanesi stangaður av tarvi millum Húsar og Syðradal og heilt illa farin. Hann kom undir lækna-hond; men tá nakrir dagar vóru umlidnir, sendi læknin hann til Mikladals at passa, og alt gekk væl.

Í 1890 var maður fyri tí óhappi at sláa seg á tummulfingurin á vinstru hond og knústi hann. Áttamannafar við honum til Klaksvíkar beinanvegin. Læknin bant um og sendi hann norð til Mikladals at passa. Hon

tók ímóti nýfðingum – ikki so fáum – tí ikki var altíð skjótt at fáa jarðarmóðir.

Poul Andreas nevnrir ikki hvør ið henda kvinnan er, men hann skrivur eisini, at í teirri tíðini var tað vanligt, at kommunurnar lótu kvinnur fara niður at læra til jarðarmóðir. Norðoya kommuna sendi eina úr Mikladali, Sofie Malene Eriksdatter. Hon var bónda-dóttur úr Uttarstovu í Mikladali og giftist við Símoni, sum festi Innistovugarðin á Trøllanesi..

Seinasta barn hon tók ímóti var Absalon í Útistovu á Trøllanesi.